

Το Δημόσιο, το «μη Δημόσιο» και η «αξιοκρατική» ΕΡΤ

Ως συνήθως ξαναζεσταθήκαμε καλοκαιριάτικα με ένα νέο διχαστικό θέμα που έχει ανάψει φωτιές. Το θέμα αυτό μολονότι όχι ιδιαίτερα σπουδαίο στα γενικότερα προβλήματα, περιλαμβάνει όλη την κακοδιαχείριση και την κακομοιριά της χώρας μας και δείχνει το πόσο η κοινωνία μας είναι ακόμα σε βαθιά μεσαιωνικά πρότυπα και λογικές. Θα σταχυολογήσω κάποιες επώνυμες και

μη απόψεις λέγοντας κάποια δικά μου σχόλια. Στο τέλος θα σχολιάσω το θέμα των απολύσεων.

Ας δούμε πρώτα τις κυβερνητικές δηλώσεις: *«Οποιαδήποτε προσπάθεια εξυγίανσης της ΕΡΤ κι αν έγινε στο παρελθόν έπεσε στο κενό. Το κλείσιμό της ήταν μονόδρομος. Ο Σαμαράς έδειξε πρωτόγνωρη αποφασιστικότητα για Έλληνα πολιτικό...»*.

Ναι, με δυο χρόνια τουλάχιστον καθυστέρηση και όσο πιο άτσαλα μπορούσε. Να ξεχάσουμε φυσικά ότι το πρόβλημα χτίστηκε τόσα χρόνια με ευθύνη και εμπλοκή των ίδιων ανθρώπων που τώρα και μόνο κάτω από την ασφυκτική πίεση των πραγμάτων και της Τρόικας, κάνουν σπασμωδικές κινήσεις για να λύσουν. Ναι, παρακάτω λέω ότι εμείς τους ψηφίσαμε, αλλά δεν παύει ο κάθε ένας μας να έχει την ευθύνη του για αυτό που κάνει.

Στην ίδια -αντίθετη λογική ο ΣΥΡΙΖΑ: *«Χώρα δίχως δημόσια ραδιοτηλεόραση δεν υπάρχει. Ο Σαμαράς, εκτός του ότι άφησε 3.000 ανθρώπους στον δρόμο, συνέτριψε έναν από τους πυλώνες της δημοκρατίας»*.

Εδώ, πρέπει να δούμε λίγο τους ορισμούς, αναφέρει δημόσια, αλλά εννοεί κρατική, γιατί η ΕΡΤ ήταν κρατική και το "δημόσια" είναι ένα θέμα. Και φυσικά χώρες χωρίς κρατική ραδιοτηλεόραση υπάρχουν, όπως οι ΗΠΑ και ο Καναδάς και προφανώς και άλλες όπως η Αγγλία. Για την υποκρισία περί των απολύσεων θα ασχοληθώ αργότερα.

Από που και ως που όμως συνετρίβη ένας από τους πυλώνες της δημοκρατίας; Ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ και όλοι οι περί αυτόν ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΑΝΕΞ κ.λπ., δηλαδή αυτοί που

παρελαύνουν από τα μικρόφωνα των καταληψιών της ΕΡΤ, μέχρι χθες βρίζανε την κρατική τηλεόραση σαν φερέφωνο της κυβέρνησης και της μεροληψίας ή κάνω λάθος;

Η Μαρία Χούκλη λέει σχετικά:

Από τον Οκτώβριο του 2009, όταν πρωτακούστηκε ότι θα εξορθολογιστεί το δημόσιο και θα κλείσουν οργανισμοί άνευ αντικειμένου, έχουν περάσει τριάμισι χρόνια. 44 ολόκληροι μήνες! Ακόμη και τώρα που μιλάμε, με φόντο το απεχθές «μαύρο» στις οθόνες μας, εκεί όπου υπήρχαν τα κανάλια της ΕΡΤ, οι κυβερνήσεις και οι υπουργοί που πέρασαν από τις αρμόδιες καρέκλες δεν μπόρεσαν(;) να κλείσουν ούτε έναν οργανισμό: ούτε καν τον Οργανισμό Κωπαΐδας, ούτε το Εθνικό Κέντρο Μελετών Θ. Κολοκοτρώνης, ούτε έστω τη Διεθνή Εταιρεία Ελευθερίας(!)

Και κατεβάζουν τους διακόπτες της Δημόσιας Ραδιοτηλεόρασης, εν μια νυκτί - χωρίς να προηγηθεί καμία σοβαρή διαβούλευση με τους εργαζομένους της- με ύφος και με τρόπο που σοκάρουν για τον κυνισμό, την υποκρισία και το κατάφωρο δημοκρατικό τους έλλειμμα. Υποκριτικοί όμως είναι και οι κοπετοί, πολλών από όσους έσπευσαν να συμπαρασταθούν στους κεραυνοβολημένους εργαζόμενους της ΕΡΤ. Συμπολιτευομένων και αντιπολιτευομένων, συνδικολογούντων και media-φωνασκούντων. Μέχρι χθες τη μεταχειρίζονταν σαν σάκο του μποξ και τώρα «κλαίνε» μπροστά στις κάμερες και στα μικρόφωνα, γιατί έχασαν τον βολικό εχθρό.

Νομίζω ότι δεν υπάρχει ούτε ένας, εντός ή εκτός Ραδιομεγάρου, που να μη συμφωνεί ότι η ΕΡΤ χρειάζεται αναδιάρθρωση και εκσυγχρονισμό, με αξιοκρατία και σεβασμό στον ρόλο της. Αλλά γιατί πρέπει να γίνει με φωτιά και τσεκούρι;

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται απάντηση από μένα, την δίνει καλύτερα ο Πάσχος Μανδραβέλης:

Είναι εκπληκτικό να δει κανείς πόσοι φίλοι των μεταρρυθμίσεων γεννήθηκαν ξαφνικά σε μια μέρα. Δεν υπάρχει ανακοίνωση για την ΕΡΤ, που να μην ξεκινά με την επισήμανση ότι υπάρχει ανάγκη εξυγίανσής της, δραστηκής αλλαγής της

λειτουργίας κ.λπ. Οι περισσότερες καταλήγουν «ναι, πρέπει να γίνουν πολλές μεταρρυθμίσεις, αλλά όχι έτσι, βρε αδελφέ!», όπου το «όχι έτσι» σημαίνει, «όχι ξαφνικό κλείσιμο και αναδιοργάνωση».

Η αλήθεια είναι ότι η αναδιοργάνωση επιχειρήθηκε αλλιώς. Μια ομάδα διαπρεπών καθηγητών, υπό την προεδρία του κ. Νίκου Αλιβιζάτου, επεξεργάστηκε ένα σχέδιο το οποίο έγινε και σχέδιο νόμου υπό τον κ. Ηλία Μόσιαλο. Τότε όλοι οι νυν φίλοι των μεταρρυθμίσεων, ήταν εναντίον. Δεν κατέθεσαν κάποια πρόταση επί του σχεδίου. Ο αγώνας ήταν να μην πειραχθεί τίποτε, ούτε καν το περιοδικό Ραδιοτηλεόραση. Τα σωματεία κήρυξαν απεργίες για το «δημόσιο αγαθό της ενημέρωσης που απειλείται από τα σχέδια της μνημονιακής κυβέρνησης». Οι εκπρόσωποι της ΠΟΣΠΕΡΤ ανέφεραν ότι θα αντισταθούν «με κάθε μέσο στις προσπάθειες συρρίκνωσης της ΕΡΤ απ' όπου και αν προέρχονται». Η επαναστατικότερη όλων ΠΟΕΣΥ κήρυξε 48ωρη απεργία με πρώτο αίτημα «την επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων από ιδιωτικά ή δημόσια ΜΜΕ». Η αλήστου μνήμης κ. Μιλένα Αποστολάκη δήλωσε προσβεβλημένη, διότι το βουλευτικό της μέγεθος δεν επέτρεπε «αιφνιδιασμούς». Το πιο αστείο δε, είναι ότι και η τότε πρόταση για αναδιοργάνωση της ΕΡΤ χαρακτηρίστηκε «πραξικόπημα» από τους κατ' επάγγελμα επαναστάτες. Τόσο φτηνές είναι οι λέξεις στον δημόσιο διάλογο...

Δεν προκαλούν πια εντύπωση αυτές οι ρητορείες, όπως και δεν προκαλεί εντύπωση η έκκληση για διάλογο που έγινε διαρκής πιπίλα. Κάθε φορά που επιχειρείται να ανοίξει κάποιο θέμα για συζήτηση η πρώτη αντίδραση είναι δυναμική· γίνονται απεργίες, καταλήψεις κ.λπ. για «να αποσυρθεί η πρόταση από το τραπέζι ώστε να γίνει εφικτός ο διάλογος»!

Δυστυχώς η αλαζονεία συνδικαλιστών και εν γένει «προοδευτικών» δημιούργησε την ανάγκη για τετελεσμένα. Διότι, όπως αποδείχθηκε και με την πρόταση Γιαννίτση για το ασφαλιστικό, οι μεταρρυθμίσεις που δεν γίνονται στην ώρα τους μεταμορφώνονται σε γάγγραινα και τότε πέφτει ο πέλεκυς. Με τις απανωτές «νίκες» των αγωνιστών δεν λύνονται τα προβλήματα απλώς μετατίθενται στο μέλλον για να εμφανιστούν ακόμη πιο οξυμένα. Δίνοντας

διαρκώς μάχες οπισθοφυλακής χάνονται οι μάχες του μέλλοντος. Αυτό ακριβώς γίνεται και τώρα με τον κλαυθμό και τον πόλεμο για το κλείσιμο της ΕΡΤ. Αντί να ασχοληθούν κάποιοι με τους όρους και τις προϋποθέσεις δημιουργίας της νέας ΕΡΤ, για να μη γίνει της Μεσσηνίας εκεί μέσα, τουφεκάνε στον αέρα για να δείξουν την αγωνιστικότητά τους.

Ας δούμε και μερικά σχόλια αναγνωστών...

Ο/Η Δείμος έγραψε:

Εάν δεν λειτουργούσε καλά η ΕΡΤ...είναι ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝΤΩΝ.

Εάν είχε έξι λογιστήρια ... είναι ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝΤΩΝ.

Εάν είχε γίνει «φωλιά» βυσμάτων...είναι ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝΤΩΝ (νυν και πρώην).

[...]

Εάν κάποιος έπρεπε να κλείσει ΧΤΕΣ είναι η κυβέρνηση της αχαλίνωτης επιτυχίας, όχι η ΕΡΤ.

Και ποιος ακριβώς ψήφισε αυτή την αχαλίνωτη κυβέρνηση, μήπως η Μέρκελ, ο Ολάντ, ή ο δουλικός ελληνικός λαός; Μήπως κάποια στιγμή πρέπει ο κάθε ένας να αναλάβει τις δικές του ευθύνες και να μην πετάει το μπαλάκι στον άλλο; Είμαστε τελικά ή όχι, όλοι σαν σύνολο υπεύθυνοι για την κυβέρνηση που βγάζουμε στις εκλογές; Αυτό δεν βγάζει την ευθύνη της κυβέρνησης, αλλά κάποια στιγμή και ο λαός θα πρέπει να ψηφίζει με την νοοτροπία του πολίτη και όχι του πρόβατου.

Άλλος σχολιαστής στην ίδια σελίδα:

Ο/Η DIMITRIOS E έγραψε:

*Πού να ξεκινήσει και πού να τελειώσει κανείς με το κείμενό σας. Άρες μάρες...
Εν συντομία:*

- Για τα αθλητικά: Μουντιάλ, Ευρωπαϊσκέτ, Τσάμπιονς Λιγκ, Ολυμπιακοί

αγώνες, τένις, ευρωλίγκα, κλπ. Μεγάλες στιγμές, χρυσά μετάλλια, κύπελλα με την εθνική, συλλογικές κατακτήσεις. Με ικανοποιητική κάλυψη (ίσως όχι άριστη), αλλά πάντως κάλυψη. Γκρινίζουμε για τα 4 ευρώ της EPT, να δω τώρα τι θα λέτε με τα 50 ευρώ της NOVA.

- Ειδήσεις: Με πολιτικό χρωματισμό, όπως σε όλα τα κανάλια, αλλά χωρίς τα 18 παράθυρα με τον κάθε επαΐοντα, χωρίς το υποκείμενο επιχειρηματικό συμφέρον, χωρίς στημένους καυγάδες για τηλεθέαση.

- Τηλεοπτικές σειρές: Εδώ και αν δεν υπάρχει σύγκριση. Τι να συγκρίνεις δηλαδή: Το *Borgen* με το *Karadayi*, ή τον πύργο του Ντάουντον με τη Φατμαγκιούλ (για να δούμε μόνο τα φετινά).

- Ενημερωτικές και ταξιδιωτικές: Το απόλυτο κενό στον ιδιωτικό τομέα, που το καλύπτει με δεκάδες εκπομπές μαγειρικής, από τον κάθε πικραμένο ή πικραμένη, από τα πρωϊνάδικα μέχρι τα βραδιάτικα. Πού αλλού μπορούσες να βρεις δηλαδή αξιοπρεπείς εκπομπές για την υπόλοιπη Ελλάδα;

Τα αθλητικά δεν τα παρακολουθώ και ούτως ή άλλως δεν με ενδιαφέρουν για να εκφέρω άποψη, αλλά μου κάνει εντύπωση ο σχολιασμός για τα υπόλοιπα που μέχρι χθες ήταν ανύπαρκτος. Μέχρι τώρα κανείς σχεδόν δεν σχολίαζε τις ειδήσεις της EPT γιατί απλά δεν τις έβλεπε. Όλοι ξέραμε τον σχετικό λιβανωτό των κυβερνητικών αλλά και άλλων διάσημων ανδρών που είχαν ή έχουν σχέση με την εξουσία, το μόνο επί της ουσίας διαφορετικό ήταν ότι μετά τον λιβανωτό ακολουθούσαν και μερικές διεθνείς ειδήσεις για να μας υπενθυμίσουν ότι δεν είμαστε μόνοι στον κόσμο. Τώρα οι εξαιρετικές όντως σειρές, ήταν ως γνωστόν στον πάτο της τηλεθέασης και αυτό είναι αποτέλεσμα της χαμηλής κουλτούρας που ανέπτυξε τελευταία ο Νεοέλληνας και φυσικά η EPT είναι συμμετοχή της δημιουργίας της. Μην ξεχνάμε ότι τα πρώτα βραζιλιάνικα ήρθαν από αυτή την ίδια την EPT, για να μην ξεχάσουμε και άλλες σχετικές πρωτοπορίες, όπως την Ρ. Κορομηλά ή άλλους γνωστούς τηλεαστέρες που ξεκίνησαν την υψηλής κουλτούρας δράση τους από την EPT.

Παρόλα αυτά δεν είμαι θιασώτης ότι η τηλεθέαση είναι κριτήριο μέτρου για να σωστή δημόσια ραδιοτηλεόραση και θα συμφωνήσω με τον Τάσο Τέλλογλου:

Οι συγκρίσεις με τα ιδιωτικά κανάλια δεν αντέχουν σε σοβαρή κριτική. Η δημόσια τηλεόραση δεν μπορεί και δεν πρέπει να έχει σχέση με τα ιδιωτικά κανάλια. Προκαλώ όποιον θέλει να απαντήσει, να σκεφθεί μια εκπομπή σε

ιδιωτικό κανάλι που προάγει τον πολιτισμό. Αντίθετα, στην EPT, γνωρίζω μια ντουζίνα τέτοια προγράμματα.

Το θέμα φυσικά είναι να ορίσουμε τι εννοούμε πολιτισμό και υψηλή κουλτούρα ή ενδιαφέρουσα μη εμπορική ενημέρωση, που οφείλει να προβάλλει μια μη ιδιωτική ραδιοτηλεόραση, αλλά και ποιος ακριβώς κρίνει τον πλουραλισμό και την “ένταση” των σχετικών θεμάτων. Δηλαδή έχουμε ανθρώπους υψηλής “κουλτούρας” να τους εμπιστευθούμε την σχετική ενημέρωσή μας;

Ας δούμε τώρα το νομικό θέμα...

Λέγεται από πολλούς ότι το κλείσιμο της EPT ήταν παράνομο και αντισυνταγματικό. Μόνο που δεν είναι έτσι. Έχουν ψηφιστεί από την βουλή οι νόμοι 3429 του 2005 και ο 4002 του 2011 που προβλέπουν την κατάργηση συγχώνευση και ΝΠΔΔ και Δημοσίου που περιλαμβάνει και την EPT -δείτε και εδώ: Αύγουστος 2011: Όταν ο Ευάγγελος Βενιζέλος υπέγραφε την κατάργηση της EPT.

Φυσικά αυτό έγινε επί ΠΑΣΟΚ. Το ότι καταργείται η ελευθερία του λόγου επειδή έκλεισε προσωρινά η EPT και θα ανοίξει με νέο σχήμα είναι αστειότητες ανάξιες σχολιασμού, αλλά τι λέμε αφού είπαμε ζούμε ακόμα στον Μεσαίωνα και οι λέξεις έχουν χάσει κάθε σχετική έννοια.

Για το θέμα τώρα του Βενιζέλου και Κουβέλη αξίζει το άρθρο του Χρήστου Χωμενίδη στο protagon.gr, με τίτλο “Τους χλιαρούς τους φτύνουν”:

Ο Βενιζέλος και ο Κουβέλης, ο Βενιζέλος ή ο Κουβέλης, θα μπορούσαν να στηρίξουν ευθαρσώς την απόφαση Σαμαρά, ισχυριζόμενοι ότι ο δρόμος για τη νέα Ελλάδα περνάει μέσα από τη διάλυση των συντεχνιών κι ότι, εν πάση περιπτώσει, οι 3.000 απολυμένοι της EPT αποτελούν μονάχα το 0,5% των εργαζόμενων του δημόσιου τομέα και πως η συμφωνία που υπογράψαμε για να εκταμιευτούν οι δόσεις του μνημονίου προβλέπει την απόλυση του 2% τουλάχιστον των δημοσίων υπαλλήλων, τουτέστιν άλλων 9.000, πράγμα που θα συμβεί στο ορατό μέλλον.

Θα μπορούσαν, αντιθέτως, να ισχυριστούν πως το «πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι» δεν στέκει στην πολιτική, ότι είναι εκτός από ανήθικο και αναποτελεσματικό, καθώς καμία πετυχημένη εγχείρηση δεν έγινε ποτέ με

τσεκούρι αντί για νυστέρι. Σε αυτήν την περίπτωση, θα όφειλαν να αποσύρουν σήμερα κιόλας τη στήριξή τους από την κυβέρνηση, να επωμιστούν το βάρος των εκλογών και να ζητήσουν την ψήφο του ελληνικού λαού, υποσχόμενοι ότι εκείνοι θα τα καταφέρουν καλύτερα από έναν εμμονικό παλαιοδεξιό και από έναν αστοιχείωτο αριστεριστή-καταληψία.

Αντί για αυτό, ο Βενιζέλος, ο Κουβέλης και τα στελέχη τους άρχισαν και πάλι τα «ναι, μεν, αλλά». Ψελλίζουν μακαρονοειδείς ενστάσεις, θέτουν δυσανάγνωστες υποσημειώσεις, πασχίζουν να μείνουν στεγνοί έχοντας τα πόδια τους σε δύο βάρκες που διαρκώς απομακρύνονται. Είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα πέσουν στο νερό. Και το χειρότερο: Έχουν ξεχάσει και το κολύμπι που κάποτε ίσως ήξεραν.

Ας έρθουμε τώρα στο θέμα των 2.500 χιλιάδων απολυμένων της ΕΡΤ...

Ένα από τα στρεβλά της μεταπολιτευτικής μας πολιτικής και κοινωνικής μας πρακτικής είναι η “δουλειά στο Δημόσιο”, που είχε αναδειχθεί σε ύψιστο αγαθό των εθελόδουλων Νεοελλήνων και η συνήθης προσφορά, ή δυνατότητα προσφοράς των πολιτικών κοτζαμπάσηδων που κυβερνούν ή επιβουλεύονται την εξουσία.

Η ίδια η εκπαίδευση με τον τρόπο που ήταν δομημένη και οι γνωστές επετηρίδες, έκαναν όλους αυτούς τους υποψήφιους επιστήμονες με το που βγαίνουν από το πανεπιστήμιο, εν δυνάμει υποψήφιους για μια θέση στο Δημόσιο. Το ίδιο και τα σχετικά επιμελητήρια ήταν στην ουσία οι φορείς που επέβλεπαν και προωθούσαν αυτή την τακτική πέρα από την αποκλειστική εξασφάλιση της μοιρασιάς των δουλειών που έδινε το δημόσιο σε ημετέρους.

Το πρόβλημα με το συνεχώς διογκούμενο Δημόσιο δεν ήταν τόσο οι μισθοί 1 εκ. δημοσίων υπαλλήλων όπως υπερτονίζεται από όλους, όσο η αδυναμία δημιουργικής εργασίας τους και ότι αυτό συνεπάγεται και συνεπάγεται πολλά και άσχημα.

Επειδή έπρεπε να βολευτούν όλο και περισσότεροι, δημιουργήθηκαν ένας σωρός άχρηστες υπηρεσίες, οργανισμοί, θέσεις και θεσούλες κ.λπ. για να υπάρχει αντικείμενο.

Φίλος δημόσιος υπάλληλος, μου είπε ότι η δουλειά που έχει να κάνει ο ίδιος και το

τμήμα του με άλλους 7 υπαλλήλους σε υπουργείο, είναι συνολικά 2 ώρες την εβδομάδα ο κάθε ένας. Το να κατανείμεις την δουλειά αυτή σε 35 ώρες είναι πραγματική επιστήμη, στην οποία εκπαιδεύονται στην πράξη από τους παλαιότερους διά του παραδείγματος.

Επειδή και το αντικείμενο λοιπόν δεν υπήρχε, έπρεπε το Δημόσιο να μπει μέσα στην παραγωγική ζωή και να ελέγχει τα πάντα. Από την πλέον απλή διαδικασία που χρειάζεται ο πολίτης μέχρι την οποιαδήποτε επιχειρηματική δραστηριότητα, όπως το να ανοίξει κάποιος μια απλή επιχείρηση ή ένα μαγαζάκι, εμπλέκονται δεκάδες φορείς, εκατοντάδες έγγραφα, πολλές σφραγίδες και μεσολάβηση πολλών, που για να προχωρήσουν το θέμα, θέλουν και το “κάτι τις” τους. Και φυσικά αυτό συμβαίνει και στους δήμους και κάθε τι που εμπλέκεται με την τοπική αυτοδιοίκηση σε μεγάλη πλέον κλίμακα.

Η γραφειοκρατία, δεν είναι πλέον μια πολύπλοκη διαδικασία για τον σωστό έλεγχο του κράτους, αλλά μια τροχοπέδη στην κοινωνική ζωή και παραγωγή, για να δικαιολογηθεί η αργομισθία των υπεράριθμων δημοσίων και δημοτικών υπαλλήλων. Ταυτόχρονα εκμαυλίζει και νωθροποιεί συνειδήσεις και ανθρώπους που με άλλες συνθήκες θα ήταν παραγωγικότεροι και δημιουργικότεροι και διαχέει την αδιαφάνεια και την διαφθορά, όλο και πιο βαθιά μέσα στην κοινωνία μας.

Υποτίθεται ότι έγιναν πολλά και γίνονται ακόμα, επί της ουσίας δεν άλλαξε τίποτα. Προχθές ένας γνωστός μου, επί χρόνια άνεργος, για να εξάγει λίγο λάδι σε χώρα της Ανατολής πήγε μια μέρα στην Βουλγαρία και άνοιξε την επιχείρησή του. Βλέπουμε δηλαδή ότι το διογκωμένο Δημόσιο τελικά πνίγει την ατομική πρωτοβουλία και στραγγίζει τον ιδιωτικό τομέα, περιορίζοντας ή διώχνοντας τις παραγωγικές δυνάμεις του τόπου. Άλλος γνωστός που είχε ένα μικρό εργοστάσιο επίπλων και απασχολούσε 5 άτομα, πλέον εισάγει έτοιμα έπιπλα χειρίστης ποιότητας από την Τουρκία, σε χαμηλότερη τιμή, χωρίς εργατικά και με λιγότερες διαδικασίες, αφήνοντας άνεργους 5 υπαλλήλους. Εκεί που πριν είχε ζημιά, τώρα τα βγάζει πέρα. Παλιά είχε ατέλειωτα μπλεξίματα με το ΙΚΑ, τα σωματεία και την Επιθεώρηση Εργασίας· τώρα το μόνο εμπόδιο του είναι το τελωνείο που “κανονίζεται” πιο εύκολα. Άλλος γνωστός ήθελε να ανοίξει μια μικρή πρότυπη επιχείρηση στην Θήβα με σκοπό την εξαγωγή. Μετά από τρία χρόνια και βάζοντας μπροστά δικηγόρους και πολλά χρήματα για τα έγγραφα, κατάφερε τελικά να παράγει μόνο ένα από τα δεκάδες προϊόντα που ήθελε και αυτό με χίλια βάσανα. Είμαι σίγουρος ότι ξέρετε ο καθένας αρκετές επίσης περιπτώσεις που θα

μπορούσαν να είχαν γίνει μικρές δημιουργικές παραγωγικές επιχειρήσεις που θα ανθούσαν και θα έδιναν ζωή ειδικά στην επαρχία, αν δεν υπήρχε η γάγγραινα αυτή του Δημοσίου, που είναι ένα συνεχές εμπόδιο στα πάντα.

Τα αποτελέσματα σε συνδυασμό με την κρίση τα ξέρουμε, 1,5 εκατομμύριο άνεργοι από την παραγωγική διαδικασία δηλαδή όχι από τον δημόσιο τομέα και όμως επί δύο χρόνια τώρα, παρά την πίεση της Τρόικας, παρά την δεδηλωμένη απόφαση των δύο τελευταίων κυβερνήσεων ακόμα σχεδόν συζητάμε αν θα απολυθούν οι επίορκοι και υπεράριθμοι δημόσιοι υπάλληλοι ή όχι.

Δεν θα ξεχάσω φυσικά το θέμα της Ολυμπιακής και το τι αγώνας έγινε από όλο τον πολιτικό και δημοσιογραφικό κόσμο ώστε οι απολυμένοι της ΟΛΟΙ να βολευτούν στο Δημόσιο, πριν όχι πολλά χρόνια.

Φυσικά για το 1,5 εκ. ανεργίας που πλήττει τους μη διορισμένους στο Δημόσιο, μούγκα. Όλοι βέβαια λένε ανούσια λόγια αγάπης και συμπάθειας αλλά μην το παρακάνουμε, μόλις όμως αγγιχτεί η ιερή αγελάδα του Δημοσίου και της ΕΡΤ, όλοι ξαφνικά γίνονται λάβροι.

Την ιερή αυτή αγελάδα την τρέφουν εδώ και καιρό και δεν θέλουν να την χάσουν με τίποτα. Όλα τα κόμματα εξουσίας ή αυτά που την εποφθαλμιούν, θέλουν να τάζουν θέσεις και λαγούς με πετραχήλια, και ο ηλίθιος λαουτζίκος να τους ακολουθεί ελπίζοντας σε μια θεσούλα.

Ξέρω ότι υπάρχει πρόβλημα στο Σύνταγμα για την απόλυσή τους και το θέμα αυτό έχει και ιστορία. Είμαστε όμως η μοναδική χώρα που ένα άρθρο του Συντάγματος αντιστρατεύεται ένα άλλο και πιο θεμελιώδες, αυτό **της ισότητας των πολιτών**. Δυστυχώς τόσο στο Σύνταγμα όσο και στην ελληνική νοοτροπία της δουλικότητας που έχουμε αποκτήσει, ναι μεν όλοι είναι ίσοι, αλλά οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι πιο ίσοι από τους άλλους, αφού μέχρι τώρα κανείς δεν τους κούναγε από την θέση τους και από εκεί μάλιστα βγήκε και η ορολογία “καρεκλοκένταυροι”.

Αποφάσισε λοιπόν ο μέχρι τώρα μικρός Αντωνάκης να μεγαλώσει και να κάνει το στοιχειώδες βήμα αρχής, του βγήκε άγαρμπα αλλά τι να κάνουμε Νεοέλληνας και αυτός. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Δεν θέλω να εξετάσω τα κίνητρα, ούτε τις προθέσεις, το να τα βάζει κανείς με την 4η εξουσία φυσικά είναι αξιοπρόσεκτο. Αν στην συνέχεια ξεκαθαρίσει με τους εφοριακούς, τους υπαλλήλους της Βουλής και τον ορυμαγδό των άχρηστων οργανισμών που ο κάθε ένας βόλευε γυναίκες,

γκόμενες, παιδιά και ανίψια, αν διαχωρίσει το κράτος και την Εκκλησία, αφού πρώτα σταματήσει η μισθοδοσία του τεμπελο-παπαδαριού από τον Έλληνα φορολογούμενο, τότε και μόνο τότε θα του πω μπράβο.

Μια κοινωνία κατά την γνώμη μου σαν σύνολο, δηλαδή κράτος, οφείλει να παρέχει τρία βασικά αγαθά και να τα παρέχει σωστά: Ασφάλεια, υγεία και στοιχειώδη αλλά αληθινή παιδεία. Τα υπόλοιπα θα πρέπει να τα φροντίσει η ίδια η κοινωνία κατά τόπους, ανάλογα με τις πραγματικές της ανά πάσα στιγμή ανάγκες. Αν δεν έχει ενδιαφέρον η τοπική κοινωνία για κάτι, κανείς πατερούλης δεν οφείλει να φροντίσει για αυτό. Αυτό άλλωστε είναι και συστατικό δημιουργίας της πραγματικής δημοκρατίας, το τοπικό ενδιαφέρον του κάθε πολίτη για τα φλέγοντα θέματα που άπτονται του ίδιου που θα αποφασίσει αλλά και θα υποστεί, χωρίς όμως έξτρα τροχοπέδες.

Προσωπικά δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη ότι ο νέος φορέας θα είναι καλύτερος σε κάτι από τον παλιό ή ότι δεν θα είναι πάλι τροφείο σίτισης υμετέρων. Η φροντίδα που προκαταβολικά πάρθηκε από την κυβέρνηση αλλά και η αντίστοιχη ανησυχία του Τσίπρα για την μετάδοση της μεσαιωνικού θεοκρατικού κράτους λογικής στο πανελλήνιο εκπομπής της θείας λειτουργίας, είναι ανησυχητική και δείχνει ότι η κοινωνία μας δεν θέλει να φύγει από τα ανιστόρητα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη που έχουν ένα μεγάλο μερίδιο ευθύνης για την σημερινή μας κατάσταση. Το αποτέλεσμα θα είναι μια από τα ίδια. Έχει ο Θεός και κάποιοι άλλοι θα πληρώσουν για εμάς.

Το γεγονός ότι θα στοιχίζει φθηνότερα στον φορολογούμενο είναι θετικό. Και αφού το πρώτον αυτή την στιγμή είναι η επιβίωση του κράτους το δέχομαι σαν αναγκαίο κακό. Αγανακτώ όμως με τα κροκοδείλια δάκρυα όλων των αγανακτισμένων για τις απολύσεις στο δημόσιο, την στιγμή που όλοι θεωρητικά τουλάχιστον αποδέχονται την ανάγκη συρρίκνωσης του, τόσο για δημοσιονομικούς λόγους όσο και για τους πιο σοβαρούς όπως ανέφερα που είναι ο στραγγαλισμός του μόνου κομματιού της κοινωνίας μας που μπορεί να βγάλει την χώρα από την κρίση και είναι η ατομική πρωτοβουλία. Ας μάθουμε πλέον να απογαλακτιστούμε και να ζήσουμε χωρίς τον πατερούλη του Δημοσίου από πάνω μας. Μόνο έτσι θα έχει κάποιες ελπίδες αυτή η χώρα.

Αντί λοιπόν να δημιουργείται τροχοπέδη στην εξέλιξη με το μονίμως αντανεκλαστικό "όχι" του κάθε εργατοπατέρα, ας προσπαθήσουν όλοι ώστε ο νέος φορέας να είναι πραγματικά ανεξάρτητος, σωστά στελεχωμένος και στην

πραγματική υπηρεσία του πολίτη. Ας συμπεριφερθούμε σαν πολίτες και όχι σαν δούλοι του κάθε κόμματος, ιδεολογίας ή συντεχνίας επιτέλους.

Τέλος θα μιλήσω για τον φασισμό της μονόπλευρης ενημέρωσης που επέβαλε η ΕΣΗΕΑ με κίνητρο υποτίθεται ότι θέλει έτσι να παραμείνει ο “πλουραλισμός” και η “ελευθερία λόγου” στην χώρα μας, ή έτσι το φαντάζονται οι συνδικαλιστές αυτοί. Επέτρεπαν μόνο αναμετάδοση της “παράνομης” ΕΡΤ και κάθε προσπάθεια για να ειπωθεί μια άλλη άποψη, θεωρήθηκε ως απεργοσπαστικός μηχανισμός. Προφανώς έχουμε χάσει και τα μέτρα και τα σταθμά στο τι σημαίνει ενημέρωση, τι σημαίνει ελευθερία και τι φασισμός. Πολύ σωστά αλλά απαλά η Σώτη Τριανταφύλλου στο protagon.gr, λέει:

Η διαμάχη που ξέσπασε -μία ακόμη από τις αλλεπάλληλες των τελευταίων χρόνων- καταδεικνύει ορισμένες μορφές συλλογικής σκέψης και συμπεριφοράς που έχουν παγιωθεί με δογματικό τρόπο στο κοινωνικό μας σώμα.

Η πρώτη είναι ένα αυτόματο αντανакλαστικό: η κήρυξη απεργίας. Σε οποιαδήποτε κρατική δράση, οι Έλληνες απαντούν με απεργία: το φαινόμενο απαιτεί βαθύτερη ανάλυση μας χαρακτηρίζει άραγε έλλειψη φαντασίας, προχειρότητα, ή απλώς παρασυρόμαστε από τη συνήθεια, την επαναληπτικότητα και το στείο πνεύμα του συνδικαλισμού; Οι απεργίες, όπως έχουμε ξανα συζητήσει, έχουν νόημα στον τομέα της παραγωγής -ως πίεση στον εργοδότη- στερούνται όμως εντελώς νοήματος όταν απευθύνονται στον κρατικό μηχανισμό, δηλαδή στο ευρύτερο κοινό ταλαιπωρώντας το ακόμα περισσότερο. Αυτό που περιγράφεται ως παράλυση της πόλης διχάζει και βλάπτει τους πολίτες, αυξάνοντας την ήδη έντονη δυσαρέσκεια.

Ωστόσο, αμέσως μετά την απόφαση για το κλείσιμο της κρατικής ραδιοτηλεόρασης, το πρώτο που σκέφτηκαν οι συνδικαλιστές ήταν η απεργία. Ειδικά η απεργία των δημοσιογράφων μού φαίνεται, όχι μόνο περιττή, αλλά αυτόχρονα γελοία: ενώ καταργείται μια πηγή πληροφόρησης, καλούνται να κλείσουν όλες οι πηγές της πληροφόρησης -το αποτέλεσμα: μεγαλύτερη σύγχυση για το κοινό, αμηχανία, σκοτάδι.

Δεν ξέρω πως θα εξελιχθεί η κατάσταση, θα πρέπει κάποια στιγμή όμως να ξεφύγουμε από την μιζέρια και την στείρα άρνηση, και να γίνουμε πιο δημιουργικοί τόσο στις ιδέες όσο και στα έργα. Να είμαστε σίγουροι ότι αν αυτό περάσει στην κοινωνία θα εμφανιστούν και οι κατάλληλοι πολιτικοί που θα είναι αν μη τι άλλο πιο δημιουργικοί και αποτελεσματικοί από τους άχρηστους ανθρώπους που ηγούνται σήμερα σε μια μίζερη, κομπλεξική, μεσαιωνική κοινωνία. Την νεοελληνική κοινωνίας μας.

Φιλίστωρ